

Eddy gaat op de babbelbox

(Darling Mr. London)

Klucht in twee bedrijven

door

ANTHONY MARRIOT en BOB GRANT

vertaling

John Customs

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EDDY GAAT OP DE BABELBOX - DARLING MR. LONDON** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANTHONY MARRIOT** en **BOB GRANT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1978 by Anthony Marriot and Bob Grant
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Eddy Valkenier
Roos Valkenier - zijn vrouw
Gordon Brekebeen - broer van Roos
Mevrouw Brekebeen - moeder van Roos
Mark Tompot - de hulppredikant
Monique
Silvana
Ingrid
Sneeuwvlokje

DECOR:

Het geheel speelt zich af in de fraaie woonkamer van Eddy Valkeniers vrijstaand huis in Amstelveen. Het is een avond in de lente. In de kamer staan mooie, maar geen al te dure meubelen. Alles ziet er extreem netjes en schoon uit. Rechts uit het midden staat een slaapbank, waarnaast een klein tafeltje. Rechts, tussen de deuren van de kamer van de hulppredikant en de badkamer staat een dressoir, met daarop een telefoon en een asbak. Rechts vooraan staat een tv. Links uit het midden staat een leunstoel, ook hier staat een klein tafeltje naast. Aan de linkerkzijde van het decor zit links voor een deur naar de logeerkamer, links midden de deur naar de hal, die weer naar de voordeur leidt, links achter de deur naar de slaapkamer. Aan de achterzijde van het decor zit links achter een opening, die naar de serre leidt. Hierachter zien we openslaande deuren of ramen met uitzicht op de fraaie tuin, rechts achter de deur naar de keuken. Aan de rechterzijde van het decor is rechts voor de deur naar de kamer van de hulppredikant en rechts achter de deur van de badkamer.

EERSTE BEDRIJF

Vroeg op een avond in de lente.

Als de gordijnen opengaan, zien we Roos Valkenier druk bezig met het poetsen van een kandelaar. Ze is een goed uitziende vrouw van in de dertig, lief, maar is overdreven netjes en schoon in het huishouden. Ze draagt een schort over haar fraaie kleding en heeft huishoudhandschoenen aan. Na even wordt er luid gebeld. Roos zet de kandelaar neer en gaat via de hal naar de voordeur.

ROOS: *(in hal, niet te zien)* Hallo, Gordon.

GORDON: *(in hal, niet te zien)* Avond, Roos. *(Gordon Brekebeen komt de kamer in. Hij is de broer van Roos en is supervisor bij KPN. Hij is in de veertig, ziet er statig uit en is verwaand, hij houdt van een borrel)* Hoe gaat het met mijn kleine zusje?

ROOS: *(volgt hem)* Gaat wel, dank je, Gordon. *(ze geeft hem een kus)*

GORDON: Op weg naar huis dacht ik eraan om even langs te komen, om moeder te zien. *(gaat in leunstoel zitten en steekt een sigaret op)*

ROOS: Dat is aardig van je, Gordon. Maar ze is er niet meer.

GORDON: Ze is er niet meer? Arme oude ziel. Wat is er gebeurd?

ROOS: Ze is met de bus van half zes gegaan. *(ze pakt een asbak van het dressoir en zet die op het tafeltje naast Gordon)*

GORDON: Wat erg.

ROOS: Ja, maar ze zal nu wel thuis zijn.

GORDON: Hè?...Oh, ik begrijp wat je bedoelt. Ik dacht even dat ze...Nou ja, laat maar. Ik zal haar later nog wel bellen. Hoe gaat het met haar?

ROOS: Hetzelfde als altijd.

GORDON: Ja, ik weet wat je bedoelt. Zo fit als een hoentje, maar eeuwig klagend over iedere ziekte die maar bestaat.

ROOS: Je weet dat dat niet waar is, Gordon. Ze is niet gezond.

GORDON: Onzin. Als je het mij vraagt, geloof ik niet dat het goed voor haar is in zo'n groot huis op zichzelf te wonen.

ROOS: Ja, ik maak me heel bezorgd om haar.

GORDON: Ik zeg haar constant dat ze het huis moet verkopen. Niet dat ik om het geld zit te springen, maar...zij heeft er toch niets aan.. Ze zou gemakkelijk hier met jou en Eddy kunnen wonen. Ik bedoel, in feite doet ze dat praktisch al.

ROOS: Dat weet ik en dat is niet eerlijk tegenover Eddy. Ik vind dat jij en Marjolein haar ook wel eens een tijdje kunnen hebben.

GORDON: Natuurlijk, heel graag zelfs. Maar, je kent Marjolein. Ze kan

niet met moeder opschieten.

ROOS: Werkt Eddy laat door op de telefooncentrale? Hij heeft er vanmorgen niets over gezegd.

GORDON: Nee, nee, nee. Hij is op gewone tijd klaar...zeven uur.

ROOS: Kon je hem dan geen lift geven?

GORDON: Nee, ik was eerder klaar. Je kunt toch niet van mij verwachten dat ik een kwartier op hem blijf wachten.

ROOS: Waarom niet? Het is je zwager, hoor.

GORDON: Dat is het punt niet. De manager bij KPN wil niet dat supervisors een lift geven aan telefoonoperators, zelfs niet als zij een relatie hebben.

ROOS: Nou ja, het is ook sneller met de metro en de bus.

GORDON: Precies. Ik weet ook niet waarom ik handenvol geld heb uitgegeven aan mijn nieuwe Jaguar XJSix. Zuipt liters benzine en is verdomd lastig om te parkeren. Maar ja, iemand in mijn positie kan nu eenmaal niet gezien worden in een volkswagentje, nietwaar?

ROOS: Eddy denkt erover om een Volkswagen te nemen.

GORDON: Ja, heel passend bij hem. Maar kijk uit, ik denk niet dat hij ooit voor het rijexamen zal slagen.

ROOS: Hij is maar drie keer gezakt. Hij is ervan overtuigd eens te zullen slagen.

GORDON: Nou, waarschuw me wanneer het zo ver is. Dan kom ik de weg niet meer op. *(grinnikt)*

ROOS: Oh, Gordon! Hij is niet zo slecht als jij denkt. Hij kan zich alleen maar moeilijk concentreren.

GORDON: Ja, hij is altijd een dagdromer geweest. Ook op het werk. Iemand vroeg hem door te verbinden met Bangkok en hij verbond hem door met de babbelbox.

ROOS: Hij zal het verkeerd hebben verstaan. Hij zal zijn oren eens moeten laten uitspuiten.

GORDON: Het zijn z'n oren niet waar jij je bezorgd om moet maken, het is zijn grote mond. De meeste tijd van de dag besteedt hij aan het kletsen met de buitenlandse telefonistes.

ROOS: Ik ben er zeker van dat hij alleen beleefd tegen hen is.

GORDON: Nou, als dat beleefd is, dan wil ik wel eens weten hoe hij zich gedraagt als hij vriendelijk is. Maar ja, daar heb ik ook geen tijd voor. Ik heb een drukke avond voor de boeg met de verkiezing van "Miss Europhone."

ROOS: *(ongeïnteresseerd)* Oh, ja? Hoe zit het eigenlijk met die zak aardappelen, die je mij hebt beloofd?

GORDON: Oh, die staan nog steeds in mijn garage. Ik breng ze wel langs, als ik onderweg naar Schiphol ben.

ROOS: Ja, als je dat niet erg vindt. Ik zit bijna zonder en Eddy houdt niet van pasta's.

GORDON: Je gebruikt hem te veel.

ROOS: Ik ben van mening dat een vrouw haar echtgenoot behoort te verwennen.

GORDON: Vertel je Marjolein dat ook even?

ROOS: Ze krijgt de kans niet jou te verwennen. Je bent nooit thuis.

GORDON: Je weet dat ik niet als Eddy ben. Ik besteed mijn vrije tijd niet aan het spelen met tinnen soldaatjes. Ik leid een zeer actief en sociaal leven.

ROOS: *(met nadruk)* Ja, dat heb ik gehoord.

GORDON: Ja, nou... eh... Je moet niet alles geloven wat je hoort. Juist, ja. Ik kan nu maar beter naar huis gaan. Ik laat mezelf wel uit. *(gaat via haldeur af)*

ROOS: *(roept hem na)* Vergeet de aardappelen niet.

GORDON: *(in hal, niet te zien)* Nee, dat doe ik niet. *(we horen de voordeur dichtslaan. Roos leegt de asbak in de prullenmand en veegt met een doekje de asbak langdurig schoon. Daarna schudt ze het kussen van de leunstoel op. De telefoon rinkelt. Ze gaat er naartoe en pakt de hoorn op)*

ROOS: Hallo?.....Oh, bent u het, moeder? Dus u bent goed thuis gekomen?.....Niet goed.....U voelt zich niet goed?.....Wat? Last van trillende benen?.....Nee moeder, u kunt vanavond niet hier komen. Ik verwacht Eddy zo thuis en ik moet zijn eten.....Waarom maakt u niet een lekker kopje soep voor uzelf klaar en gaat u daarna naar bed met Agatha Christie....*(vermoeid)*U heeft geen soep?.....Helemaal geen eten in huis?.....Goed dan. Ik laat wel iets brengen als Eddy thuis komt. *(ze legt de telefoon neer. Roos doet haar schort weer om en haar handschoenen aan en loopt richting keuken. We horen de voordeur opengaan. Roos aarzelt even)* Ben jij dat, Eddy-lief?

EDDY: *(in hal, niet te zien)* Ja, Roos. Ik ben thuis.

ROOS: Oh, goed. *(Roos gaat nu de keuken in. De haldeur gaat open en Eddy Valkenier komt binnen. Hij is een keurige, bedeesde, onbeduidende man, van achter in de dertig. Hij is gezakt aan de Universiteit voor Menskunde. Hij zet zijn hoed af, trekt zijn jas uit en legt deze op de leunstoel. Hij draagt een klein pakje, welke hij nu opent. Hij maakt het doosje dat erin zit open en haalt er een aantal tinnen soldaatjes uit, welke op een groen bord staan. Hij zet deze op het tafeltje naast de slaapbank)*

EDDY: Kom op, soldaten! Ga ervoor en versla ze. Bonaparte, bereid je voor om je Waterloo te ondergaan. *(Roos komt terug uit de keuken)*

met een boodschappentas, gevuld met een assortiment aan eten)

ROOS: Hallo, liefste. Een fijne dag gehad? *(ze houdt haar wang voor hem, voor een kus)*

EDDY: Ja, dank je. *(geeft haar een vluchtige kus. Roos zet de boodschappentas op het dressoir, pakt een medicijnendoosje en haalt er enige medicijnen uit, die ze in de tas stopt)*

ROOS: Maak nou geen rommel op het tapijt, wil je. Ik heb het vanmorgen schoongemaakt met shampoo.

EDDY: Dat komt goed. Het is alleen het pakpapier van mijn nieuwe soldaatjes, Roos. Ik heb ze in mijn lunchpauze opgehaald bij de modelzaak.

ROOS: Oh Eddy, je moet niet langer geld verspillen aan dat speelgoed.

EDDY: Nou, het is mijn enige ondeugd.

ROOS: Ja, ik weet dat het zo is, lieverd. En ik vind het ook niet zo erg, het is alleen maar dat ik niet van rommel hou.

EDDY: *(vriendelijk)* Maak je nergens bezorgd om, Roos. Ik zal je echt niet in de problemen brengen.

ROOS: Ik vind dat Gordon jou wel een lift naar huis had kunnen geven.

EDDY: Je kent hem. Zal nog geen vinger voor iemand uitsteken. Hij belooft me al jaren promotie en zie wat ik nog steeds ben. Ik ben nog steeds een operator.

ROOS: Hij maakte je *senior* operator.

EDDY: Dat deed hij alleen maar omdat alle anderen met pensioen gingen.

ROOS: Weet je wat het probleem met jou is, Eddy? Je bent te aardig voor iedereen, je laat iedereen over je heen lopen. *(Roos zet de tas nu op het tafeltje naast de slaapbank. Net op tijd heeft Eddy de tinnen soldaatjes weggehaald)*

EDDY: Nee, dat doe ik niet, Roos. Ik wil alleen maar graag met iedereen vriendelijk omgaan.

ROOS: Je bent te vriendelijk. Gordon zegt dat het enige wat jij doet, is kletsen met de buitenlandse telefonistes.

EDDY: Ik ben alleen maar beleefd tegen hen.

ROOS: Dat is niet wat Gordon zegt.

EDDY: Hij zou zich meer met zijn eigen zaken moeten bemoeien.

ROOS: Je zou niet zo over mijn broer moeten spreken. Gordon is heel goed voor ons. Ik bedoel, hij zorgde ervoor dat je een baantje bij KPN kreeg, vond dit mooie huis voor ons zodat we dicht bij moeder zaten.

EDDY: Ja, daar heb ik nog heel wat vragen over.

ROOS: Wat zei je?

EDDY: Ik zei dat ik daar heel dankbaar voor ben.

ROOS: Dat mag je zeker. Vergeet niet dat mijn moeder de

waarborgsom heeft betaald.

EDDY: Dat is dan een hele goede belegging voor haar geweest, sinds die tijd leeft ze hier bijna dagelijks.

ROOS: Oh, overdrijf niet zo, schat. Nou, ik kan hier niet de hele avond met je blijven kletsen. Ik moet naar mijn moeder toe. Ze is helemaal niet in orde. Ze heeft weer last van haar duizelingen.

EDDY: (*schrikt op*) Ze komt toch niet terug, hè? Ze is nog maar net weg.

ROOS: Nee, maar ik moet zeker weten dat er niets met haar aan de hand is. Ik ga er alleen maar heen om haar weer wat op gang te helpen.

EDDY: Daar ben ik zeer dankbaar voor. Het zou wel eens leuk zijn om eindelijk weer eens naar de televisie te kunnen kijken.

ROOS: Dat moet je moeder niet verwijten, dat ze een beetje ouderwets is. Het is alleen maar dat ze sommige programma's shockerend vindt.

EDDY: Ja, alles wat ik de laatste drie weken heb kunnen zien, was het jeugdjournaal en de dagafsluiting.

ROOS: Jij kunt geen enkele sympathie voor mijn moeder opbrengen, Eddy. Je weet hoe ze sukkel met haar gezondheid.

EDDY: Niet meer dan een ander. Hoe dan ook, dokter Pronk zei dat ze niets mankeerde.

ROOS: Wat weet hij er nu van! Hij is net afgestudeerd. Als hij net zoveel ervaring heeft als ik, dan zal hij pas in staat zijn de juiste diagnose te stellen.

EDDY: Maar Roos, jij bent geen dokter. Je bent zelfs geen verpleegster. Je hebt alleen maar een paar medische boeken gelezen.

ROOS: Ik heb de hele medische encyclopedie de afgelopen twintig jaar bestudeerd. (*ze doet haar jas aan*)

EDDY: Hoelang blijf je deze keer weg?

ROOS: Ik blijf misschien vannacht over.

EDDY: Nou, zorg er in ieder geval voor dat je morgenavond thuis bent.

ROOS: Wat gebeurt er dan morgenavond?

EDDY: Dan is de Miss Europhone verkiezing. Ik heb twee kaartjes bemachtigd. Ik wilde je verrassen.

ROOS: Dat doe je zeker. Het is voor het eerst dat ik het hoor. Wat is het?

EDDY: Het is een verkiezing voor alle telefonistes van de internationale telefooncentrales over heel Europa. Miss Parijs, Miss Rome, Miss Oslo...iedereen.

ROOS: Nou, dat klinkt erg opwindend, moet ik zeggen. Zeker de hele avond luisteren naar hun gekakel in eigen taal!

EDDY: Oh nee, dat lijkt er niet op. Het zijn allemaal knappe meisjes. Ze

komen op in badkleding.

ROOS: *(lachend)* Nu begrijp ik waarom jij er zo gebrand op bent daar heen te gaan. Nou, ik ben niet van plan te gaan. Je kunt je kaartjes dus maar beter teruggeven.

EDDY: Maar ik heb Gordon er vijftig euro's voor betaald!

ROOS: Jij bent stapelgek. *(ze pakt haar handtasje en zet deze op het tafeltje. Eddy haast zich om zijn tinnen soldaatjes te redden. Roos gaat de badkamer in en komt terug met een toilettaas)*

EDDY: Zijn er vandaag nog brieven voor me gekomen?

ROOS: Er is er weer een met een Parijs poststempel. Het ligt op de tv. Jij krijgt de laatste tijd heel veel brieven uit het buitenland. En waarom kunnen ze jouw eigen naam niet opzetten? Waarom adresseren ze de brieven allemaal aan Mister Amsterdam?

EDDY: Dat heb ik je verteld. Dat heeft te maken met de veldslagen van mijn tinnen soldaatjes. Deze brief zal wel van meneer Parijs zijn en gaat natuurlijk over de slag bij Waterloo.

ROOS: Pak je jas en je hoed op, alsjeblieft. Je weet dat ik niet tegen rommel kan.

EDDY: Ja, Roos. Wat moet ik met de logé aan? *(Eddy pakt zijn jas en hoed en brengt die naar de hal)*

ROOS: *(haalt poederdoosje uit haar tas en maakt zich op)* Onze meneer Tompot is geen logé, maar een betalende gast. *(Eddy komt terug uit de hal)* Ik nam hem alleen maar in huis, omdat het een speciale gast is. Omdat de dominee tegen me zei dat hij de hulppredikant niet zomaar ergens kon laten wonen. Hij wilde een goed tehuis voor hem vinden.

EDDY: Jij doet alles voor die dominee. Het lijkt er wel op dat jij je halve leven aan de kerk geeft.

ROOS: Het zou jou geen kwaad doen als jij daar af en toe ook eens heen gaat.

EDDY: Misschien doe ik dat ook wel een keer. Dan kan ik al die bloemen zien, die uit mijn tuin komen. Of nee, ik wacht wel tot het Oogstfeest, dan kan ik ook mijn groente bewonderen.

ROOS: Doe niet zo belachelijk, schat. *(ze pakt haar boodschappentas op om haar poederdoos in te stoppen en laat deze met een plof op Eddy's tinnen soldaatjes vallen. Eddy is ontzet)*

EDDY: Mijn eerste regiment van het voetvolk. Mijn Hollandse grenadiers. Je hebt ze allemaal verpletterd.

ROOS: Het spijt me, maar dan moet jij je speeltjes niet overal laten rondslingeren. *(ze stopt de poederdoos nu in haar tas, pakt tas op en schuift de tinnen soldaatjes bijeen. Eddy rent erheen om zijn soldaatjes te aanschouwen)*

EDDY: Het zijn geen speeltjes...het zijn echte replica's. Ik heb ze vandaag speciaal gekocht. Zodat ik de slag bij Waterloo kon voltooien.

ROOS: Volwassen mannen die met soldaatjes spelen.

EDDY: *(pakt een gebroken soldaatje op)* Ik moet aanvaarden dat Napoleon nu wint! *(meneer Tompot komt via de hal binnen. Hij is de plaatselijke hulppredikant. Hij draagt dan ook een predikantskostuum, een hoed en overjas en heeft klemmen op zijn broekspijpen voor het fietsen. Hij heeft een klein mandje bij zich, met daarin enige boeken en een bosje bloemen)*

MARK: Goedenavond. Wat een verschrikkelijke dag.

ROOS: Hallo, meneer Tompot. Klaar met uw werk?

MARK: Ik ben bang van niet, mevrouw Valkenier. De dominee kan onderuitgezakt naar de televisie kijken, maar het werk van een hulppredikant is nooit klaar. Ik moet straks helemaal terug fietsen naar de kerk, voor een vergadering met de parochianen om acht uur. En ik denk dat ik een klein gaatje in mijn achterband heb.

ROOS: Het wordt tijd voor een nieuwe band, deze heeft u al zo vaak geplakt.

MARK: Ik vrees dat ik me dat niet kan veroorloven, mevrouw Valkenier. Niet met de bezoldiging van een hulppredikant. *(hij legt zijn hoed en jas op dezelfde stoel als Eddy ook deed)*

ROOS: *(gaat naar de leunstoel en zet daar haar tas neer)* Ik denk echt dat het tijd wordt, dat u een eigen parochie krijgt toegewezen.

MARK: Ik denk niet dat de dominee me ooit zal vergeven, dat ik op die dagtrip naar de Grote Kerk in Utrecht het knapenkoor ben kwijtgeraakt. *(gaat in leunstoel zitten om de klemmen van zijn broek te halen)*

ROOS: Ik ben bang dat u me nu moet excuseren, meneer Tompot. Ik moet weg, om naar mijn moeder te kijken. Haar conditie is verslechterd. Het zijn haar duizelingen weer.

MARK: Oh jee, wat beangstigend voor u. Denkt u dat ze het op prijs zal stellen als ik bij haar kom?

EDDY: Dat is niet nodig...Ze gaat niet de eeuwige rust in...ze verpest onze rust.

ROOS: Wees niet zo oneerbiedig, Eddy.

MARK: Het geeft niet, mevrouw Valkenier. Het hindert mij niet. Ik hou wel van Eddy zijn grapjes.

ROOS: Eddy, wees eens lief en breng meneer Tompot zijn jas en hoed naar de hal.

MARK: Dank u, heel attent van u. *(doet broekklemmen af)*

ROOS: Ik hoop dat alles goed gaat, terwijl ik weg ben. *(Eddy pakt de*

jas en hoed en brengt ze naar de hal, komt meteen terug)

MARK: Maakt u zich geen zorgen om mij, mevrouw Valkenier. Uw echtgenoot houdt mij wel op het rechte pad, nietwaar Eddy?

ROOS: Eddy, ik bel je wel op, om je te laten weten hoe het met moeder gaat.

EDDY: Daar ben ik blij om.

ROOS: *(tot Mark)* Bied mijn verontschuldiging aan uw verloofde, alstublieft. Ik keek er zo naar uit om haar te ontmoeten. Hoe laat verwacht u haar?

MARK: Het is een beetje vaag. Ze hoopt hier vanavond te zijn, maar u kent de Nederlandse Spoorwegen. Vaak denk ik dat als de Nederlandse Spoorwegen te maken hadden gehad met de vlucht uit Egypte, Mozes in Griekenland was terechtgekomen.

ROOS: Goed, ik heb het bed in de logeerkamer voor haar opgemaakt.

MARK: Wat vriendelijk. Ik heb een bosje bloemen meegenomen.

ROOS: Oh, wat lief van u.

MARK: Ja, ik dacht ze op de toilettafel van mijn verloofde te zetten.

ROOS: Wat een goed idee, heel attent. Weet u zeker dat u er wel genoeg hebt?

MARK: Ik heb zoveel geplukt als ik kon vinden, maar er staan er niet veel meer in uw kas.

EDDY: Dat staat er nooit op maandag. Weet je zeker dat je er geen tomaten bij wilt hebben?

MARK: Dank je, maar ik heb ze geproefd en ze waren nog niet rijp.

ROOS: Dat is Eddy zijn fout. Hij plantte ze te laat in dit jaar.

MARK: Ja, zoals je zaait, zo zal je oogsten.

EDDY: Ik zou graag die kans hebben.

ROOS: Kom eens hier, Eddy. Laat me eens naar je kijken. Oh, jeetje. *(ze doet zijn haar goed, zijn das, etc., gedurende het volgende)* Zorg ervoor dat hier alles netjes en schoon blijft. Laat de vuile afwas niet in de gootsteen staan. Zet de vuilnisbak vanavond buiten, de vuilnisman komt morgenvroeg. Ik heb liever dat je niemand in huis laat, ik wil niet dat niets meer op zijn plaats staat als ik morgen thuiskom. Als ik vanavond niet thuiskom, stofzuig dan meteen morgenochtend. En vergeet meneer Tompot zijn diner niet. Ik zal je liefs aan moeder overbrengen. Dag, Eddy. *(ze geeft Eddy een kus op de wang, dan gaat ze af via de hal. Eddy brengt zijn haar en kleding weer in de war zodra Roos vertrokken is)*

EDDY: Wil je iets eten?

MARK: Oh nee, dank je. Ik was op de thee bij de Vrouwenbond. Die denken dat ik, omdat ik een hulppredikant en een vrijgezel ben, ondervoed ben. Ik denk dat ik nooit meer in staat ben om ook maar

één krentenbol te zien, laat staan te eten.

EDDY: Ja, dat zal slikken geweest zijn.

MARK: Ja, slikken of stikken. Je moet eens proberen ze door te slikken met zo'n boordje om. Ik zag dat je weer een ander Mister Amsterdam epistel had ontvangen. Het ligt daar op de tv.

EDDY: *(gaat direct naar de tv om de brief te pakken)* Ja, ja, mijn veldslagen, de slag bij Waterloo.

MARK: Het komt op mij altijd een beetje vreemd over, dat Mister Amsterdam-gedoe. Onder pseudoniem te schrijven.

EDDY: Dat heeft daar niets mee te maken. We nemen allemaal de plaatsnamen aan van waar we wonen. Ik bedoel, zo raken we nooit in de war met al die vreemde buitenlandse namen. Zie je, deze is dus van meneer Parijs. *(pakt brief en geeft deze aan Mark)*

MARK: *(pakt brief aan)* Volgens mij lijkt het meer op het handschrift van een vrouw.

EDDY: *(pakt de brief meteen af en legt hem op het tafeltje)* Nee, het is een man. Een grote dikke Fransman met een lange zwarte baard.

MARK: Vreemd, hoe makkelijk je misleid kan worden.

EDDY: *(schrikt op)* Wat?

MARK: Door het handschrift.

EDDY: Nou ja, hij is een beetje van de andere kant, als je begrijpt wat ik bedoel.

MARK: Oh ja, ik weet heel goed wat je bedoelt. Ik heb onder een dominee in Haarlem gewerkt, die zo was. Je moest extreem voorzichtig zijn als je je omkleedde in de consistoriekamer. En het werd heel link als je je toog half over je hoofd had uitgetrokken.

EDDY: Ja, precies.

MARK: Gek van me, maar het doet me eraan herinneren, dat jij me eens vertelde dat jullie de vrouwelijke telefonistes aanspreken met Miss Parijs en Miss Berlijn, enzovoorts.

EDDY: Eh...nou...ja, dat doen we ook.

MARK: En zij noemen jou Mister Amsterdam?

EDDY: Ja, dat is dan toch logisch!

MARK: Dan is het natuurlijk heel aannemelijk dat, als iemand een brief ziet die geadresseerd is aan Mister Amsterdam, hij onmiddellijk denkt dat deze van een van die buitenlandse jongedames is. Penvriendinnen als het ware. Zou wel dom zijn.

EDDY: Belachelijk. Ik bedoel, ik ken ze zelfs niet. Er is niets persoonlijks, het zijn alleen maar stemmen.

MARK: Blij dat te horen. Men wil er niet graag aan denken dat een schaap afdwaalt van de kudde en verandert in een wolf.

EDDY: Oh, nee, nee. Ik zou niet durven. Ik bedoel, ik zou niet durven

erover te dromen.

MARK: Dat is goed. Maar mocht je er toch over dromen, neem dan een koude douche en wrijf je daarna goed droog. Helpt uitstekend. Nou, als je het niet erg vindt, dan ga ik mij voorbereiden op de vergadering van vanavond. *(loopt naar zijn kamer, passeert het tafeltje onderweg)* Allemachtig zeg! Er heeft hier een bloedbad plaatsgevonden. Een boosaardig ventje, die Meneer Parijs. Daar heeft de veldpredikant veel werk aan. Wat was het, artillerie en mortiervuur?

EDDY: Nee, Roos en haar boodschappentas.

MARK: Maakt ook niet uit. Zoals Sint Paul zei op weg naar Damascus: "Als je ze niet kunt verslaan, sluit je dan bij ze aan." *(Mark gaat zijn kamer in, sluit de deur)*

EDDY: Ik wist niet dat Sint Paul dat zei. *(hij gaat naar het tafeltje, pakt het gebroken soldaatje op, kijkt er verdrietig naar, legt het dan eerbiedig in de doos. Blaast de "laatste eer" op zijn hand, terwijl als hij de anderen ook in de doos legt. Hij sluit de doos en fluit het "afscheid" op zijn vingers. Dan wordt er hard gebeld aan de voordeur)* Wat is ze nu weer vergeten? *(gaat via hal naar de voordeur)*

MONIQUE: *(in hal, niet te zien)* Is je vrouw thuis?

EDDY: *(in hal, niet te zien)* Nee.

MONIQUE: *(in hal, niet te zien)* Dan kan ik misschien binnen komen? *(Monique, Miss Parijs, stapt de kamer in. Ze is een prachtig, chique, Frans meisje, ze draagt een kleine koffer. Eddy volgt haar)*

EDDY: Ja, natuurlijk.

MONIQUE: Goed, dus je hebt mijn brief ontvangen?

EDDY: Brief?

MONIQUE: En je bent alleen?

EDDY: Nou...ja.

MONIQUE: Mijn lieve Mister Amsterdam.

EDDY: Hoe noem je mij?

MONIQUE: Mister Amsterdam.

EDDY: Oh, mijn God! Jij bedoelt toch niet...dat kan niet...jij bent toch niet...?

MONIQUE: Maar natuurlijk wel. Ik ben Monique, jouw Miss Parijs. Je ziet er heel anders uit dan je klinkt. Maar dat maakt niet uit. Ik beloofde je een verrassing. Ik ben hier voor jou gekomen, Mister Amsterdam, om te starten met de *grande affaire*.

EDDY: *Grande affaire?*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto